

ESCENA ÚLTIMA

[*Els mateixos*, SENYOR ESTEVE, SENYOR PAU, RAMONET *i de seguida* LA SENYORA DEL PRIMER PIS, *les MARIES i el GRANER.*]

SENYOR PAU: Un atac!

RAMONET: És mort! És mort!

SENYORA TOMASA: Déu del cel! És mort!

GRANER: No, no ho és!

SENYORA TOMASA: Socors! Correu!

GRANER: Calla calma't.

SENYOR ESTEVE (*en un silló*): La Pun... tu... al... Escul... tor... Toma... seta... Noi... la ca... sa... casa! (*Es mor.*)

RAMONET: Pare! Pare!

SENYORA TOMASA: Esteve!

GRANER: Que Déu l'hagi perdonat.

SENYOR PAU: Pobre senyor Esteve!

SENYORA TOMASA (*abraçada amb el seu pare*): Ai, trista de mi!

GRANER: Malaguanyat! Quina pèrdia!

RAMONET: Pare! Pare!

SENYOR PAU (*a en RAMONET*): No hi ha res a fer.

Ara podràs ésser escultor.

GRANER: Ara podràs ésser escultor, però perquè ell paga el marbre.

RAMONET (*abraçant-li els genolls*): A vostè ho dec tot, pare. Ho deuré tot. Vostè ha treballat per a fer-me home. I ho seré, pare! L'hi juro. L'hi juro. Pare! Pare! L'hi juro...

[Les MARIES resten al fons. El GRANER aconsola a la TOMASA SENYORA DEL PRIMER PIS a un costat amb la SENYORA FELÍCIA. El SENYOR PAU plora, en un recó, i en RAMONET va besant la mà del SENYOR ESTEVE mentres baixa el

TELÓ.]